

N:o 19.

Af herr C. F. Wallbom, *angående ändrad lydelse af 6 § 4 mom. i stadgan om fjerdingsmän den 1 juni 1850.*

I fråga om fjerdingsmäns åliggande är i 6 § 4 mom. af stadgan angående fjerdingsmän af den 1 juni 1850, sådant detta lagrum lyder i kongl. kungörelsen den 19 maj 1876, bestämdt, att fjerdingsman eger, när han derom anlitas, »biträda kronans uppbördsmän vid indrifning af oliqviderade kronuppbördsmedel eller kommunalutskylder, mot rättighet att för sådana indrifna medel åtnjuta hälften af uppbördsmannens andel i stadgade stämmoböter eller af den honom medgifna uppbördsprovision».

Om man jemför detta stadgande med föreskriften i kongl. kungörelsen den 20 maj 1887 angående stämmoböters utbytande mot viss indrifningsavgift, deri det heter, att indrifningsavgiften tillkommer den person, som verkställer indrifningen af kronorestantier, finner man, att enligt gällande lag olika ersättning tillkommer indrifvare af kronorestantier och indrifvare af kommunalutskylder. Den förre eger nemligen tillgodogöra sig hela indrifningsavgiften, under det den senare endast eger åtnjuta hälften af uppbördsprovisionen.

Denna oegentlighet torde egentligen bero på ett förbiseende af lagstiftaren, hvilket så mycket snarare får antagas, som förstnämnda bestämmelse i stadgan angående fjerdingsman beträffande stämmoböter faktiskt upphäfts af kongl. kungörelsen den 19 maj 1876, ehuru båda lagrummen fortfarande stå vid sidan om hvarandra.

Någon skilnad i sättet för uttagande af kronorestantier och kommunalutskylder förefinnes icke heller, hvadan anledning saknas att stadga

mindre ersättning för uttagande af kommunalutskylder. Lagskipningen synes äfven hafva velat utjemna skilnaden i dessa fall, i det Kongl. Maj:t i mål rörande redovisning af uppbördsprovision för verkställd indrifning af kommunalutskylder och afgifter till presterskapet genom utslag den 30 augusti 1889 gjort den grundsats gällande, att den, som verkställt indrifningen af sådana utskylder, är berättigad till hela uppbördsprovisionen. Då det synes med rättvisa och billighet öfverensstämmande, att den person, som verkställer indrifningen, jemväl erhåller den lilla ersättning, som derför är medgifven, i all synnerhet som denna person vanligen är fjerdingsman, hvars löneinkomster äro af mycket begränsad art, ehuru hans tjänst ofta är ganska betungande, samt dessutom öfverensstämmelse bör så mycket som möjligt anbringas i lagens stadganden, hemställes,

att Riksdagen måtte besluta, att 6 § 4 mom. i stadgan angående fjerdingsmän af den 1 juni 1850 erhåller följande förändrade lydelse:

§ 6.

Fjerdingsmännen, hvar för sitt distrikt, åligger:

— — — — —
4:o att, när fjerdingsman derom anlitas, biträda kronans uppbördsmän vid indrifning af oliqviderade kronoupbördsmedel eller kommunalutskylder, mot rättighet att för sådana indrifna medel åtnjuta derför stadgad indrifningsavgift eller den uppbördsmannen medgifna uppbördsprovision.

Stockholm den 21 januari 1895.

C. F. Wallbom.